Ἐν Θεσ/νίκῃ τῇ 28-12-53.

Ἀγαπητέ Κυριάκο

Εὔχομαι ὁ καινούριος χρόνος νὰ σὲ βρῇ βεβαία ἀρτιβῆ - νὰ σᾶς εὕρῃ χαροίμενους κ' εὐτυχισμένους.

Δὲν θάθελα νὰ σοῦ γράψω αὐτὴν καὶ τὴν ἄλλη φορὰ ποὺ δὲν τὸ εἶχα σκοπό, γιατὶ ἤθελα νὰ περάσουν δυὸ χρῦς μῆνες ἀπὸ μᾶς σένα, ἔχα ὅμως νὰ ἤθελα νὰ σοῦ στείλω τὴν πάρτα καὶ γνώμην νὰ χαναβάμε γραμματόσημα σὲ ἄλλο γράμμα, γιατὶ γιὰ σᾶς ποὺ δὲν εἶναι εὔκολο καὶ νὰ ξυδέσει, χαλάσου χοντὰ ἐμᾶς καὶ ὅμως εἶναι πολὺ καλλιὰ. Εἶδα ὅμως τὸ χέρι σου καὶ παίρνω αὐτὲς τὶς ἡμέρες κ' ἔτσι θὰ σὲ χαιρετῶ μὲ τὴ φαντασία μου, αὐτὶ καὶ δὲν τὸ χαίρομαι, γιατὶ θὰ θέλω νὰ μιλᾶς νὰ μοῦ, ὅπως ἐμεῖς ἐμιλᾶμε καὶ δικά σας μὲ μιχάλη μου χαρά. Ἐλπίζω ὅμως δὲν μοῦ γράψεις πολὺ καὶ ἔτσι θὰ μὲ κάνῃς νὰ ἀνησυχῶ.

Ἐμεῖς κάναμε καλλιὰ ἀλλαγὴ, ἀλλὰ αὐτὸ μόνον ἀπὸ μιᾶς ὅπου ἤρθε ἡ σχολὴ σου κάτω στὸ, δὲν περάσει ὅμως μῆνας καὶ δὲν μᾶς χειρᾶς.

Καὶ τὸ Γιωρίκῃ φοβᾶται πολὺ καὶ σὲ παραπαρὰ νὰ σοῦ διαβάσῃ τὰ ἀγγραμμένα μου· δὲν τὸ καὶ καλὰ μορφὴ τὸ αὐτοκτήτα σου καὶ ὅλη κάτω περνάει τὴ διαφορά του, ἀφοῦ τόσο τὸ ἀλλοφεῖ. Χαιρόμαι τί μέρα θὰ χρησιμοποιήσῃς μιὰ νὰ τὸν παραιτήσῃ, δὲν μοῦ γράφει αὐτὸ τὸ αὐθόρμητα ἢ ἀφορμὴ δὲν εἶναι τὸ δίκηρο